NOUL "Excentric Club"

3 LEI

SENSATIONALE AVENTURI SPORTIVE

TREZORUL BÂNCII ANGLIEI

IN TREZORUL BANCII ANGLIEI

Colectia: Noul Excentric Club
Nr. 27

CUPRINS

PREFAŢĂ..3
I. BANCA NAŢIONALĂ A ANGLIEI...5
II. DOI SOLITARI...9
III. SECRETUL CELOR TREI ROZETE....................................16
IV. ÎNCHIS ÎN CAMERA DE OŢEL..19

PREFAŢĂ

Percy Stuart, un tânăr american, foarte bogat, independent şi manierat, maestru în toate sporturile, dorea sa fie primit ca membru în renumitul »Excentric Club«.

Dar Percy Stuart nu reuşi mult timp să-şi atingă ţinta. Deoarece statutele clubului prevedeau în mod expres că nu pot fi primiţi decât 197 de membri.

În afară de aceasta, Percy Stuart avea un duşman de moarte în baronetul Mac Hollister, care căuta, fără cruţare şi prin toate mijloacele, să îngreuneze primirea tânărului american ca membru al clubului.

Totuşi Percy, pătrunzând cu forţa în sala de şedinţe a clubului, obţinu să se admită pentru dânsul o excepţie a statutelor.

S-a pus însă condiţia ca Percy Stuart să rezolve un număr de probleme, propuse de conducerea clubului, număr echivalent cu membri clubului, adică 197.

Rezolvarea fiecărei din aceste probleme pune la o grea încercare forţa fizică şi spirituală a lui Percy, energia sa precum şi amorul său propriu.

Percy Stuart semnă condiţiile, primind apoi de la mister William Spencer, preşedintele clubului, o scrisoare, care conţinea prima problemă. Imediat după rezolvarea primei însărcinări, i se înmână o altă scrisoare, conţinând cea de a doua misiune.

....

S-au succedat apoi alte însărcinări. Iat-o pe cea de a 27-a:

»Percy Stuart e însărcinat ca din depozitul blindat al băncii Angliei, din Londra, să scoată registrul secret pe anul 1929«.

I. BANCA NAŢIONALĂ A ANGLIEI

Din anumite puncte de vedere, Banca Naţională a Angliei constituie centrul vieţii economice internaţionale. După cum întregul comerţ internaţional depinde de Anglia, tot aşa principalele institute financiare de pe continent stau în strânsă legătura cu Banca Naţională a Angliei, a cărei influenţă se extinde însă şi asupra celorlalte continente.

Când cei 24 de directori ai băncii se întrunesc la o consfătuire, hotărârile lor se resimt în tot angrenajul vieţii financiare din Europa.

Serviciile administrative ale acestui mare institut financiar sunt instalate în câteva clădiri uriaşe, care se înalţă falnic în centrul City-ului londonez, ocupând o suprafaţă de 1850 metri pătraţi.

Banca are angajaţi mii de funcţionari. O legiune întreagă de detectivi supraveghează atât pe funcţionari, cât şi publicul numeros, care se perindă pe la ghişee. Măsurile de pază sunt necesare întrucât la o astfel de mare întreprindere financiară se produc, în mod fatal, încercări de fraudări şi alte nereguli.

La această bancă sunt depozitate comori nepreţuite: miliarde în bancnote, aur şi argint, bijuterii, acţiuni şi alte hârtii de valoare. Toate aceste comori se păstrează în trezorul* de oţel.

Înainte vreme, comorile băncii erau păstrate în lăzile şi dulapurile din subsolul clădirii. Cu timpul însă, banca şi-a construit trezoruri speciale de oţel.

Nimeni nu e în stare să ajungă până la aceste trezoruri. Cheile speciale ale cabinelor de oţel le au numai directorii băncii.

La o apreciabilă adâncime, sub clădirea băncii, se află o cabină specială de oţel, păzită cu o deosebită atenţie.

În această camera nu sunt depozitate bancnote, monede sau alte obiecte care să reprezinte o valoare materială. Rafturile cabinei de oţel sunt pline de registre voluminoase, legate în piele. Aceste registre n-au în aparenţă, nici o valoare

* Seif.

pentru cei neiniţiaţi.

Dar în realitate, registrele acestea reprezintă o valoare imensă. Ele conţin secretele Băncii Naţionale a Angliei.

Toate convenţiile secrete comerciale ale băncii, toate tranzacţiile secrete financiare şi chiar politice, încheiate din anul 1694 şi până astăzi, care de cele mai multe ori nu fuseseră cunoscute decât de guvernatorul şi câţiva directori ai băncii, sunt trecute în foile îngălbenite ale acestor registre.

Registrele depozitate în camera specială de oţel constituie comoara cea mai însemnată a Băncii Naţionale. Ele au o imensă valoare istorică şi trebuiesc bine păzite, căci dacă vreun spion al unei puteri străine ar reuşi să-şi însuşească unele din ele, s-ar da la iveală tranzacţii secrete, care ar putea prejudicia interesele statului englez.

Iată de ce s-a construit o cabină specială de oţel pentru păstrarea acestei arhive.

Numai foarte puţini din funcţionarii băncii cunosc precis locul unde se află această cabină. Cheile erau în păstrarea celui mai bătrân şi mai onest funcţionar al institutului.

De ani de zile, acest om de încredere era mister Arhibald Burlegton.

Sâmbătă la amiază, pe la ora 12 şi 5 minute, Arhibald Burlegton ieşi din clădirea băncii. El părăsise banca printr-o ieşire laterală, care ducea în strada Bishop Gate.

Bătrânul funcţionar pleca zilnic de la birou la aceeaşi oră, se oprea câteva clipe lângă poartă şi apoi ridica mâna dreaptă în sus, ca să constate dacă nu cumva plouă.

Oricât de frumoasă ar fi fost vremea şi oricât de senin cerul, pe Burlegton îl obseda teama că s-ar putea să plouă. De aceea, avea întotdeauna cu el o umbrelă, pe care o ţinea sub braţul drept.

Burlegton era întotdeauna corect îmbrăcat în haine negre şi purta rufărie albă şi curată. Hainele lui, deşi curate, erau totuşi puţin uzate, căci în ultimii cinci ani nu-şi mai făcuse niciun costum nou.

Burlegton se urcă într-un omnibuz, care făcea cursa între centru şi cartierele Londrei. El locuia departe de oraş, într-o casă mică, de lângă Primrose Hill-Park.

Bătrânul funcţionar al Băncii Naţionale era necăsătorit. N-avea alte afecţiuni decât pentru căsuţa sa modestă, pentru

pisica sa neagră, pentru umbrelă şi pentru cheile arhivei secrete de la bancă.

La acestea ţinea foarte mult şi spera că, atâta timp cât va trăi, nu va fi nevoit sa se despartă de ele.

Burlegton locuia în căsuţa sa de vreo 30 de ani. Îşi plătea regulat chiria proprietarului casei, un nobil englez din provincie, care nici nu se sinchisea de mica sa proprietate din Londra, lăsând pe administratorul său să încaseze chiria.

Burlegton era un solitar. Dar fiind un om foarte cumsecade şi cinstit, se bucura de toată încrederea superiorilor săi. De aceea, i se încredinţaseră şi cheile arhivei secrete.

Faptul că bătrânul era foarte zgârcit şi că-şi îngrijea singur de casă, n-avea de ce nemulţumi pe directorii băncii.

Aceştia îşi spuneau că un om atât de zgârcit, celibatar şi solitar merită toată încrederea. Era exclus ca un astfel de om să comită vreo escrocherie de dragul unei femei frumoase.

Burlegton se simţea bine dispus în călătoria ce-o făcea până acasă cu omnibusul. Era într-o sâmbătă la prânz. Avea deci liberă după amiaza acestei zile, precum şi întreaga zi de duminică.

Va avea destul timp să-şi îngrijească grădiniţa şi să-şi citească ziarul favorit »Times«, de la prima şi până la ultima pagină.

Până luni dimineaţă n-o să mai vadă nici un om străin! Va petrece liniştit şi nederanjat în căsuţa sa din cartier.

Ajuns la parcul Primrose-Hill, bătrânul coborî din omnibuz şi se îndreptă spre casă.

La câţiva paşi de poarta casei, bătrânul funcţionar se opri ca împietrit. Holbă speriat ochii, păli şi lăsă să-i cadă jos umbrela de la subţioară.

La una din ferestrele casei, a cărei uşă o încuiase bine azi dimineaţă, se găsea un bărbat tânăr, care privea afară, fumându-şi liniştit pipa.

Lui Burlegton îi veni ameţeală. I se păru că şi-a pierdut minţile, căci nu-şi putea închipui ceva mai supărător decât cele ce vedea acum foarte clar.

În faţa casei îi fuseseră scoase aproape toate mobilele din camere: biroul, sofaua verde. Şi câteva scaune.

Revenindu-şi din buimăceală, Arhibald Burlegton îşi ridică

umbrela şi porni în goană spre tânărul de la fereastră.

II. DOI SOLITARI

Tânărul rămase calm, lăsând pe bătrânul funcţionar să se apropie...

— D-ta nu ştii, domnule, că asta e casa mea? strigă furios Burlegton.

— Nu!

— Cum ai îndrăznit să intri în casa mea?

— Te înşeli! Am intrat în propria mea casă.

— Asta e o minciună! Asta e... Burlegton tremura din tot trupul şi era cât pe ce să plângă de durere şi de mânie. Lasă-mă, că mi-am ieşit din fire! continuă el. Gândeşte-te, domnule, că locuiesc de 30 de ani în această casă! Nu pot înţelege deci purtarea d-tale! De ce ai intrat în casa mea şi de ce mi-ai aruncat mobilele în stradă?

— Fiindcă această casă nu mai e a d-tale, ci îmi aparţine mie!

Burlegton îşi scoase pălăria din cap, ştergându-şi fruntea de sudoare.

— Dar pentru Dumnezeu! Vrei să mă faci să înnebunesc, domnule!

— Nicidecum, mister Burlegton! Mi-ai face plăcere să intri pentru un moment în casa mea.

— În casa d-tale? Vrei poate să spui în casa mea?

— Nu, chiar în casa mea! Ţi-am spus doar că am cumpărat eu această casă. Proprietarul, ducele de Sholterland, mi-a vândut-o chiar astăzi şi, după cum ştii, vânzarea anulează chiria.

Arhibald Burlegton se clătină. Acum începea să înţeleagă totul.

Se apropie de masa scoasă afară, luă un scaun şi se aşeză obosit. Lăsă trist capul în jos şi se sprijini cu amândouă mâinile de umbrelă, stăpânindu-se ca să nu plângă.

Casa, în care locuia de 30 de ani şi în care ar fi vrut să rămână până la sfârşitul vieţii, fusese vândută. Îşi pierduse căminul şi-şi pierduse şi grădina la care ţinea atât de mult.

Va trebui să se mute în centrul oraşului, să suporte aerul înăbuşitor şi zgomotul asurzitor al metropolei... Nu! Asta n-o va

putea face!

Bătrânul, adâncit în gândurile lui triste, simţi că o mână moale îi atinge umărul. Tânărul necunoscut i se adresă foarte amabil:

— Vino înăuntru în casă, mister Burlegton!

Bătrânul se ridică furios de pe scaun.

— În casa asta? Nu, nu! Nu mai trec pragul acestei case. Aruncă-mi şi restul lucrurilor şi obiectelor mele! Acum, totul mi-e egal. Nu mai am nevoie de nimic, viaţa mea nu mai are niciun rost.

Tânărul străin apucă de braţ pe Burlegton, conducându-l încet în casă.

— Mister Burlegton, ia te rog loc, ca să vorbim liniştiţi. Dă-mi te rog voie să mă prezint: numele meu e Percy Stuart.

Bătrânul deschise ochii uimit:

— Nu cumva faimosul sportsmen Percy Stuart din New-York, despre ale cărui aventuri extraordinare scriu toate ziarele?

— El, în persoană! răspunse Percy Stuart.

Apoi, bătrânul se prezintă şi el:

— Arhibald Burlegton, funcţionar la Banca Naţionala!

— Ştiu! D-ta eşti un om foarte cumsecade, spuse Percy Stuart, strângând mâna bătrânului. Regret că ţi-am creat neplăceri! Dar te poţi convinge şi d-ta că n-am nicio vină. Iată contractul în baza căruia am devenit proprietarul casei!

Percy Stuart înmână bătrânului contractul, încheiat la un notar public. Bătrânul se convinse că acest contract e în perfectă regulă. Apoi, întrebă umil:

— Spune-mi, te rog, mister Stuart, de ce dintre sutele de mii de case din Londra, ţi-ai ales-o tocmai pe cea închiriată de mine? Ţi-a plăcut oare atât de mult? Ştii prea bine că e departe de centru şi apoi… vreau să-ţi mai fac o mărturisire... camera din fund e umedă şi…

Percy Stuart îl întrerupse zâmbind:

— Bine, bine! Casa nu mi-a plăcut deloc! Am cumpărat-o însă din alt motiv.

— Pot să aflu şi eu acest motiv?

— Sigur, mister Burlegton, am cumpărat casa fiindcă locuiai d-ta într-însa!

Asta fu prea mult pentru bătrânul funcţionar. Îl cuprinse din nou ameţeala şi închise ochii.

— Ti-e rău? Vrei poate un pahar cu apă? întrebă îngrijorat Percy Stuart.

— Mulţumesc, n-am nevoie de apă! Nu mai am nevoie de nimic. Nu mai vreau să trăiesc!

— Te întristează atât de mult pierderea casei?

— Fără casa aceasta, eu nu mai pot trai!

— Ai fi dispus să faci un mic sacrificiu, ca să poţi rămâne mai departe în casa d-tale?

Funcţionarul se uită mirat la Percy Stuart.

— Un mic sacrificiu? Poţi să-mi ceri orice, dar în schimb să nu mă alungi din casa mea!

— Ei bine, atunci citeşte acest act!

Percy Stuart scoase un al doilea document din buzunar, înmânându-l bătrânului.

Acesta citi nedumerit hârtia, dar nu putu să înţeleagă nimic. »Oare acest Percy Stuart şi-a pus de gând să mă înnebunească de tot?« se întrebă Burlegton.

»Cu un ceas mai înainte mi-a aruncat mobilele în stradă şi acum îmi dă un act, în care e scris negru pe alb că, pentru suma de 1 şiling, Percy Stuart e dispus să vândă această casa lui Arhibald Burlegton«.

Percy Stuart observă pe bătrânul funcţionar cum încerca în zadar să-şi explice această întorsătură a chestiunii. I se făcu milă de el, şi se grăbi să-l lămurească.

— Fii, te rog, aşa de bun şi ascultă-mă un moment! îi spuse Percy Stuart. Vei înţelege apoi totul.

Ştii oare, mister Burlegton, că mi-am luat însărcinarea de a duce la bun sfârşit cele 197 de misiuni, ce-mi vor fi date de către clubul »Excentric«?

— Am citit în ziare despre aceasta. Dar ce legătură poate să fie între misiunile d-tale şi casa mea? Ai primit oare însărcinarea să mă alungi din casă?

— Asta nu! Dar mi-am permis să cumpăr casa, în care locuieşti, spre a te determina să-mi satisfaci o rugăminte.

— Ce dorinţă ai? Poţi cere orice de la mine!

Percy Stuart se apropie de bătrânul funcţionar şi-i puse mâinile pe umeri:

— Vreau să-mi promiţi că, însoţit de d-ta, să intru în camera de oţel a Băncii Naţionale în care se află arhiva secretă!

Cer de la d-ta ca să-mi încredinţezi pentru două ore — numai pentru două ore — registrul secret din anul 1924!

În schimb, mă oblig pe cuvânt de onoare să-ţi înapoiez registrul după două ore, asigurându-te că niciun străin nu va citi vreun act dinăuntru şi că nici nu va scoate vreo copie!

Îţi dau acum vin răgaz de 5 minute ca să te gândeşti! Dacă-mi satisfaci rugămintea, îţi voi aduce eu singur mobilele-înapoi în casă, iar d-ta vei rămâne pentru totdeauna unicul proprietar al acestei case frumoase.«

Fără să mai aştepte vreun răspuns de la bătrânul, complet zăpăcit, Percy Stuart intră într-o cameră alăturată.

Arhibald Burlegton încerca să-şi orânduiască gândurile, nefiind în stare să se decidă aşa de uşor.

Timp de 30 de ani fusese cel mai conştiincios funcţionar al Băncii Naţionale, fără să i se poată imputa nici cea mai mică abatere. Era considerat de toţi superiorii săi ca un om cinstit şi conştiincios. Nimănui şi niciodată nu dăduse cheile arhivei secrete.

Nici chiar regelui Angliei nu i-ar fi permis să intre în camera arhivei secrete, dacă n-ar fi avut un ordin special din partea guvernatorului băncii.

Şi acum, tânărul acesta american îi cere să-şi calce jurământul de credinţă!

Nu, nu! Asta e exclus!

Arhibald Burlegton îşi imagină ce s-ar fi putut petrece a doua zi, când superiorii săi ar fi aflat că tocmai el, pe care-l credeau omul cel mai cinstit, s-a pretat să comită o faptă absolut incorectă. La acest gând, un fior rece îi trecu prin şira spinării.

Şi totuşi s-ar fi putut ca superiorii lui să nu afle nimic. Nimeni n-ar putea descoperi lipsa registrului, căci tânărul american n-are nevoie decât pentru 2 ore de acest registru, pe care-l va înapoia apoi intact. Pe de altă parte, numele lui Percy Stuart era atât de cunoscut şi de apreciat, încât bătrânul funcţionar nu se putea îndoi o clipă că tânărul american ar fi capabil să nu-şi ţină cuvântul dat. Putea deci fi sigur că nimeni nu va afla nimic despre incorectitudinea de care se va face vinovat, introducând pe un străin în camera de oţel a arhivei şi lăsându-l să foileteze câtva timp unul din registrele secrete. De altfel, Percy Stuart îi precizase că ţine să fie introdus pe timpul nopţii.

Era deci exclus ca, în timpul celor două ore, vreunul din directorii băncii să aibă nevoie tocmai de acest registru.

Dar altceva îl chinuia pe Arhibald Burlegton. Nu teama că va fi descoperit când va comite această faptă, ci teama că-l va mustra conştiinţa după săvârşirea faptei incorecte, silindu-l în cele din urmă să-şi mărturisească vina.

Dar imediat apoi, bătrânul funcţionar se gândi la avantajele ce-l aşteaptă dacă va îndeplini dorinţa lui Percy Stuart.

Nu-i convenea să fie alungat din casă. Înţelegea prea bine că-şi pierde tot farmecul vieţii, dacă va fi silit să se despartă de casă şi de grădina sa.

Or, acum i se oferea ocazia ca, pentru suma de un singur şiling, să devină proprietarul acestei case.

Şi cât de mult ţinea bietul bătrân la fiecare colţ al căminului său, la grădina sa cu flori, cu tufişurile şi copacii ei!

»Viaţa mi-ar deveni foarte tristă, dacă nu voi putea rămâne mai departe în acest cămin, dacă nu voi mai putea să îngrijesc florile pe care le-am răsădit în grădină. Şi cum voi mai petrece sărbătorile şi timpul liber, dacă nu-mi va mai fi îngăduit să stau la fereastră, şi să privesc în strada cu care m-am obişnuit atât de mult în timpul celor 30 de ani de când locuiesc în acest cartier!«

Să fie nevoit ca să se mute într-o casă străină din centrul metropolei zgomotoase şi posomorâte? Să n-aibă o grădiniţă de care să se îngrijească? Zgomotele asurzitoare ale străzii să-i pătrundă mereu în casă şi să-i tulbure liniştea?

Arhibald Burlegton lăsă să-i cadă capul pe piept. Se simţea copleşit de o mâhnire adâncă.

Un singur gând mai era în stare să-l însufleţească şi să-l încurajeze. Era gândul că-şi poate salva mica sa proprietate şi că poate deveni chiar proprietarul casei. Un adevărat vis al său! Şi pentru acest vis, bătrânul se hotărî să facă orice i s-ar cere.

Se ridică repede de pe scaun.

— Mister Stuart, vino încoace! M-am hotărât!

Percy Stuart, apăru în pragul uşii.

— Ce hotărâre ai luat? întrebă el.

— Te voi conduce în camera secretă a arhivei! Eşti doar un om de onoare, aşa că-ţi vei ţine cuvântul pe care mi l-ai dat.

— Sigur, mister Burlegton! Şi când ne putem duce acolo?

— În noaptea aceasta!

— Foarte bine! Când şi unde ne vom întâlni?

— Exact la miezul nopţii mă vei găsi lângă ieşirea laterală a Băncii Naţionale, spre strada Bishop Gate.

— Vei fi precis la întâlnire, mister Burlegton?

— Sigur! Chiar dacă săvârşesc o faptă nepermisă, nu mă consider un rău-făcător, aşa că-mi voi ţine cuvântul!

Percy Stuart linişti pe bătrânul funcţionar:

— Poţi fi cu conştiinţa împăcată, mister Burlegton, căci nu comiţi o faptă urâtă. Îţi dau cuvântul meu de onoare că nu se va folosi nimeni de registrul secret. Te asigur că nimeni pe lume nu va afla cum a pătruns Percy Stuart în camera arhivei secrete a Băncii Naţionale, ca să ia de acolo pentru două ore registrul secret din anul 1924!

III. SECRETUL CELOR TREI ROZETE

Orologiul catedralei St. Paul bătu ora 12 noaptea, când Percy Stuart se apropie de poarta din strada Bishop Gate a Băncii Naţionale.

Arhibald Burlegton îl aştepta. Stătea rezemat de peretele clădirii şi tremura din tot corpul.

Lui Percy Stuart îi fu milă de bătrânul funcţionar. Nu era un lucru atât de uşor să introducă pe un străin în arhiva secretă a băncii şi să-i încredinţeze unul din registre.

Dar Percy Stuart n-avea încotro. Trebuia să-şi ducă la bun sfârşit însărcinarea sa cu orice preţ, căci altfel n-ar mai fi fost primit membru în clubul »Excentric«.

Tânărul american chemase la Londra pe mister Wiliam Spencer, preşedintele clubului »Excentric«, înţelegându-se cu el ca, la hotelul său, să-i predea registrul secret. Nimeni nu se va putea folosi de acest registru, pe care-l va înapoia în aceeaşi noapte lui Burlegton.

Bătrânul funcţionar sună la uşa, care-i fu deschisă imediat. Burlegton era unul dintre puţinii funcţionari ai băncii căruia i se permitea să intre la orice oră din zi şi noapte în clădirea băncii, chiar dacă era însoţit de un străin.

Burlegton conduse pe Percy Stuart într-un gang lung, la capătul căruia deschise o uşă.

Acolo, apăsă pe un buton din perete. Lumina electrică se aprinse, iar cei doi inşi coborâră în jos 87 de trepte.

Apoi, se găsiră din nou în faţa unei uşi de fier, pe care funcţionarul o deschise cu ajutorul unui mecanism secret.

Percy Stuart se văzu într-o încăpere lungă. De ambele părţi, erau zidite în pereţi patruzeci de uşi de oţel, în dosul cărora erau ascunse comorile imense ale băncii.

— Vino! îi spuse Arhibald Burlegton, conducând pe Percy Stuart până la o sofa din colţul încăperii.

— Ia, te rog, loc aici!

Percy Stuart se aşeză pe sofa. În acelaşi moment, bătrânul funcţionar, care luase şi el loc lângă tânărul american, apăsă pe un buton. Podeaua se deschise şi sofaua coborî încet în

adâncime.

Jos, ciudatul ascensor se opri.

— Am ajuns la ţintă! În faţa noastră e uşa de intrare în camera arhivei secrete! spuse Burlegton, arătând cu mâna spre uşa de oţel.

Bătrânul îşi scoase din buzunar o cheie, rugând pe Percy Stuart să se îndepărteze puţin.

— Trebuie să pun în mişcare un mecanism secret şi unic, pe care n-ai voie să-l vezi.

Percy Stuart se întoarse cu spatele la Burlegton. După un minut, acesta îi spuse:

— Intră, te rog, mister Stuart! Uşa e deschisă!

Cei doi bărbaţi pătrunseră în încăperea arhivei secrete. Bătrânul aprinse lumina electrică şi păşi spre rafturile de fier înşirate de-a lungul pereţilor.

Deodată, Percy Stuart scoase un strigăt de groază.

— Pentru Dumnezeu! Cineva a închis uşa de oţel în urma noastră!

Burlegton rămase calm.

— N-avea grijă, căci uşa se închide automat după ce intră cineva în această încăpere. Mecanismul e anume construit în acest fel, pentru ca niciun străin să nu poată pătrunde în camera arhivei secrete.

Percy Stuart examină atent uşa.

— Dar cum o vei deschide pe dinăuntru? Nu văd nicio broască şi niciun mâner la uşă!

Burlegton arătă cu degetul peretele de alături:

— Uita-te la cele trei rozete! Trebuiesc învârtite în aşa fel, ca să compună un anumit cuvânt. După aceasta, uşa se deschide automat.

— Dar dacă se întâmplă să uiţi acest cuvânt?

— Asta e exclus! răspunse Burlegton. Ţin bine minte acest cuvânt. Dar să nu pierdem timpul. Vrei doar registrul secret din anul 1924?

— Da, îmi cere acest lucru clubul »Excentric«!

Funcţionarul oftă adânc:

— Ei bine, am să ţi-l dau!

Bătrânul se apropie tremurând de un raft. Se vedea bine că-i vine greu să întindă mâna după registru. Începu să se tânguie din nou.

— Sunt un ticălos ordinar! Mă voi despreţui eu însumi. Nu pot… eu…

Bătrânul începu să bolborosească vorbe neînţelese.

Se clătină, întinse mâinile tremurânde în aer şi se prăbuşi jos.

Percy Stuart privi cu groază faţa galbenă ca ceara a bătrânului.

— Pentru Dumnezeu! Ce-i cu d-ta?

Gura bătrânului se strâmbă, ochii îi ieşiră din orbite, iar mâinile îi tremurau.

Bătrânul fusese lovit de un atac de paralizie.

Un gând înfiorător trecu prin mintea lui Percy Stuart.

Dacă bătrânul moare, atunci va fi şi el pierdut. Necunoscând cuvântul convenţional pentru deschiderea uşii de oţel, va rămâne prizonier acolo, în camera arhivei.

Percy Stuart se cutremură la acest gând înspăimântător.

IV. ÎNCHIS ÎN CAMERA DE OŢEL

Disperarea lui Percy Stuart nu dură însă mult. Tânărul american nu era omul care să-şi piardă curajul în faţa primului pericol.

Se convinse repede că Burlegton nu-i poate fi de niciun folos. Bătrânul zăcea ţeapăn şi nemişcat.

Dar totodată, Percy Stuart îşi dădu seama că uşa grea de oţel nu poate fi deschisă cu forţa. Pentru aceasta, i-ar fi trebuit o mare cantitate de dinamită.

Pe de altă parte, n-avea nicio speranţă că va ghici cuvântul secret, necesar funcţionării mecanismului celor trei rozete.

Care ar fi putut fi acest cuvânt? Timp de câteva ore, Percy Stuart îşi frământă în zadar creierii.

Se uită apoi la ceas.

Era ora 5 dimineaţa. Peste puţin timp, urma ca funcţionarii băncii să se prezinte la serviciu.

Din nou, Percy Stuart se întrebă care ar putea fi cuvântul secret. Ce lucru era mai scump pe lume bătrânului funcţionar?

Casa lui?

Percy Stuart învârti rozetele, compunând acest cuvânt. Dar uşa nu se mişcă.

Încercă apoi cuvintele: umbrela, Anglia, rege, bancă, Burlegton. Dar tot în zadar.

Percy Stuart îngenunche lângă bătrânul funcţionar, încercând să-l readucă în simţiri.

— Burlegton! Spune-mi cuvântul secret! Numai aşa am să-ţi pot veni în ajutor. Trebuie să chem un medic! Burlegton, nu mă recunoşti?

Dar bietul bătrân paralizat nu putea pronunţa niciun cuvânt.

Astfel, trecu întreaga zi. Foamea şi setea începură să-l chinuie pe Percy Stuart.

În dimineaţa celei de a doua zile, Percy Stuart se învârtea furios prin închisoarea sa de oţel, strigând după ajutor.

Dar nimeni nu auzea strigătele lui. Rămăsese înmormântat de viu în încăperea de oţel.

....

— Te înşeli, Marton, fără îndoială că te înşeli, cu toate că ai o memorie bună!

Am fost numit guvernator al băncii în anul 1904. În acel an, direcţiunea societăţii »Counard-Linie« se obligase să întreprindă lupta de concurenţă împotriva societăţii de navigaţie germană, dacă Banca Naţionala îi va acorda un împrumut.

Bătrânul casier al Băncii Naţionale răspunse:

— Îmi aduc însă perfect aminte, domnule guvernator, că împrumutul nu s-a încheiat atunci.

— Ba s-a încheiat! O copie a contractului de împrumut e păstrată în registrul secret. Spune lui Burlegton să-mi aducă sus registrul secret din anul 1924!

— Burlegton? Dar nu ştiţi că Burlegton a dispărut de trei zile?

— Dispărut? Poate e bolnav? N-a trimis cheile de la arhiva secretă?

— Nu, nu le-a trimis.

— Du-te repede cu o maşină acasă la el şi adu-mi cheile!

După un ceas, casierul Marton intră palid şi agitat în biroul guvernatorului.

— Domnule guvernator. — spuse el — s-a întâmplat ceva foarte ciudat! Casa lui Burlegton e încuiată. De trei zile nu l-a mai văzut nimeni.

Guvernatorul se ridică de pe scaun. Fruntea i se încreţi.

— Atunci, desigur că bătrânului i s-a întâmplat o nenorocire. Căci nu mă îndoiesc o clipă de cinstea lui desăvârşită. Telefonează imediat la Scotland-Yard! Roagă-l pe detectivul-şef Sherman să se prezinte imediat în biroul meu!

În momentul când casierul Marton ieşea din biroul guvernatorului, îşi făcu apariţia căpitanul Miller, comandantul gărzii de la Banca Naţională.

— Se petrece ceva foarte ciudat în subsolul clădirii, domnule guvernator! spuse el agitat. Nu sunt superstiţios şi nu cred în întâmplări supranaturale. Totuşi, trebuie să vă anunţ că, în timp ce făceam rondurile de control, am auzit nişte zgomote ciudate, care păreau să vină din dosul uşii de oţel a arhivei secrete.

Guvernatorul rămase câteva clipe pe gânduri.

— De ce nu mi-ai comunicat imediat acest lucru?

— Vă rog să mă iertaţi, domnule guvernator! Nu voiam să

mă fac ridicol. Cum ar fi putut să ajungă cineva în încăperea de oţel a arhivei?

— Asta o vom lămuri noi imediat! Aştept vizita lui Sherman.

După 20 de minute, detectivul Sherman intră în biroul guvernatorului.

— Am nevoie de sfatul d-tale! i se adresă guvernatorul. Vino cu mine până jos, la arhiva secretă! Îţi voi povesti totul pe drum.

Şi, în timp ce coborau scările, guvernatorul povesti detectivului atât dispariţia misterioasă a lui Burlegton, cât şi despre raportul comandantului gărzii.

Sherman zâmbi:

— Chestiunea nu-i chiar aşa de complicată după cum vi se pare, domnule guvernator. Spuneaţi ca bătrânul Burlegton, care are cheile arhivei secrete, a dispărut de 3 zile! Să deschidem uşa de oţel şi vom găsi de sigur acolo pe Arhibald Burlegton. Probabil că din cauza unei întâmplări nenorocite, el nu mai poate deschide uşa.

Guvernatorul tresări speriat.

— Dar nu putem deschide uşa! Cheile sunt la Burlegton, iar uşa nu poate fi deschisă nici de cel mai priceput lăcătuş. Va trebui să chemăm nişte lucrători, care să spargă plafonul de beton al încăperii. Lucrarea aceasta necesită cel puţin patru ore. Să sperăm că atât va mai putea rezista bătrânul Burlegton!

Până la sosirea lucrătorilor, guvernatorul avu destul timp să reflecteze asupra acestei întâmplări misterioase. Nu-i venea să creadă că ipoteza detectivului ar corespunde realităţii.

Fără îndoială, zgomotele ce se auzeau din dosul uşii de oţel, dovedeau că în încăperea arhivei secrete se află închis un om.

Dar de ce acest om să fie tocmai Arhibald Burlegton? Guvernatorul reflectă asupra motivelor care ar putea să justifice această presupunere.

În primul rând, trebuia să ţină seamă de faptul că Burlegton era singurul care avea cheile de la arhiva secretă. Le primise cu obligaţia de a nu le încredinţa sub niciun motiv altei persoane. Şi guvernatorul, care cunoştea bine pe Burlegton, era convins că acesta nu-şi va călca pentru nimic în lume jurământul. Or, cum uşa arhivei nu putea fi deschisă de un străin, decât numai dacă ar fi aruncat-o în aer cu dinamită,

singura deducţie rămânea că înăuntru nu poate fi decât posesorul cheilor.

Această presupunere era întărită şi de faptul că bătrânul Burlegton dispăruse fără de urme de 3 zile.

Guvernatorul nu putea crede că Arhibald Burlegton să fi plecat într-o călătorie urgentă, fără să-şi anunţe superiorii.

O astfel de presupunere n-avea niciun temei un cazul lui Arhibald Burlegton. Bătrânul era un funcţionar foarte conştiincios şi n-ar fi părăsit Londra nici pentru o singură zi fără ştirea superiorilor. De altfel, Burlegton trăia ca un pustnic, neavând nici rude şi nici prieteni pe care să-i viziteze.

Omul din arhiva secretă nu putea fi deci decât Arhibald Burlegton.

Dar, pe de altă parte, guvernatorul se întrebă ce motive anume ar fi putut să aibă bătrânul ca să-şi caute de lucru în încăperea arhivei secrete? Nu fusese trimis acolo de niciunul din superiorii lui. Bătrânul funcţionar nu era omul care să se fi pretat să sustragă din arhivă vreun registru secret.

Din moment ce Burlegton a dispărut de trei zile, se poate presupune mai degrabă că a căzut victima unei tentative criminale. Un om ca Arhibald Burlegton, care avea în păstrarea sa cheile arhivei secrete a Băncii Naţionale, era expus oricând pericolelor.

Guvernatorul fu întrerupt în reflecţiile sale de un om de serviciu, care-l anunţă că au sosit lucrătorii.

El conduse pe lucrători la locul unde trebuiau să înceapă găurirea plafonului.

....

Percy Stuart, extenuat din cauza foamei şi a setei, zăcea neputincios şi deprimat lângă corpul lui Burlegton.

Bătrânul mai trăia încă, dar starea lui era disperată. Nu putea articula niciun cuvânt.

Percy Stuart era convins că i se apropie şi lui sfârşitul.

Căută o bucată de hârtie, ca să lase câteva rânduri explicative. N-ar fi vrut ca, mai târziu, când i s-ar fi găsit cadavrul, să fie considerat drept un criminal de rând.

N-avea însă asupra sa nicio bucăţică de hârtie. Începu deci să scotocească prin buzunarele lui Burlegton.

Dar nici la bătrân nu găsi altceva decât un bilet de omnibus.

»Omnibus«! se gândi Percy Stuart.

Şi o idee ciudată îi trecu prin minte.

Poate că »Omnibus« e cuvântul pe care-l caută de trei zile şi trei nopţi şi care i-ar putea deschide uşa de oţel a cabinei!

Se târî încet lângă perete şi începu să învârtească rozetele... Minune!

Încet, încet, uşa grea a camerei de oţel începu să se deschidă.

Se întoarse înapoi, luă din raft registrul secret.

Liber, liber! E salvat! Poate că-l va putea salva şi pe Burlegton!

Când fu pe punctul de a părăsi încăperea, îşi aminti că uitase de registrul secret.

Se întoarse înapoi, luă din raft registrul secret pe anul 1924 şi-l ascunse sub vestă. Uşa încăperii se închisese din nou în urma sa, dar de data aceasta Percy Stuart nu se mai nelinişti. Îi cunoştea secretul!

În momentul acela, auzi deasupra sa zgomote înăbuşite de ciocan. Înţelese imediat că personalul băncii, descoperind dispariţia lui Burlegton, încearcă acum să-l salveze.

Percy Stuart îşi ascuţi urechile, neştiind dacă trebuie să se bucure sau nu de apropierea salvatorilor.

Pe de o parte, era bucuros că bătrânul funcţionar va fi salvat de la o moarte sigură. El trebuia să părăsească banca, spre a duce registrul secret, aşa că nu s-ar mai fi putut îngriji de bătrânul funcţionar.

Pe de altă parte, apropierea salvatorilor era pentru Percy Stuart semnalul că trebuie să se refugieze cât mai repede. Altfel, nu numai ca ar fi fost arestat, dar i s-ar fi luat şi registrul pe care cu nesfârşite greutăţi reuşise să-l obţină.

În cazul acesta, toată truda i-ar fi fost zădarnică. Nu i-ar fi folosit la nimic că reuşise să înduplece pe bătrân printr-un procedeu nu prea corect, dar totuşi un procedeu destul de omenos.

Percy Stuart se hotărî să plece cât mai repede din încăperea de oţel. Cunoscând acum secretul celor trei rozete, era în stare să deschidă uşa.

»Ce se va întâmpla însă cu Arhibald Burlegton?« se întrebă Percy Stuart.

»Cine puteau fi salvatorii lui? Fără îndoială că funcţionarii

sau directorii băncii. Desigur că aceştia vor supune pe bătrân unui adevărat interogatoriu, spre a-l face să spună ce-a căutat în arhiva secretă. Într-un astfel de caz, situaţia lui Burlegton ar fi devenit foarte critică«.

Dar Percy Stuart se gândi că cel puţin câtva timp, bătrânul nu va fi în stare să facă nicio mărturisire. Suferise un atac de paralizie şi nici nu se putea şti dacă se va mai însănătoşi.

Tânărul american îşi propuse să nu-l lase pe bătrân în voia soartei. El se hotărî să înapoieze registrul secret guvernatorului băncii şi, cu acest prilej, să-i comunice că bătrânul funcţionar nu s-a făcut vinovat de nicio faptă care să dăuneze intereselor băncii.

Percy Stuart învârti rozetele, iar uşa se deschise din nou. Tânărul american îşi părăsi închisoarea.

După un sfert de oră, el se prezentă lui mister William Spencer, preşedintele clubului »Excentric«.

Îi înmână registrul legat în piele:

— Iată registrul secret al Băncii Naţionale pe anul 1924!

Mister Spencer aruncă o privire asupra registrului.

— În regulă! Ţi-ai îndeplinit minunat misiunea...

Percy Stuart se încredinţă îngrijirilor medicului său de casă, căci cele trei zile şi trei nopţi petrecute în camera de oţel îi zdruncinaseră sănătatea.

Arhibald Burlegton fu internat într-un spital, iar medicii îşi exprimară speranţa că-l vor putea salva.

În aceeaşi zi, un curier aduse guvernatorului Băncii, Naţionale un pachet sigilat, în care se găsea registrul secret pe anul 1924, însoţit de un bilet, cu următorul conţinut:

»Mister Burlegton e absolut nevinovat. Registrul n-a fost deschis de nimeni. A fost scos numai pentru doua ore din arhiva secretă. Pentru asta vă garantează

Un om de onoare«.

Guvernatorul Băncii Naţionale socoti că e mai prudent să păstreze toată discreţia asupra acestei chestiuni penibile.

După câteva zile, Percy Stuart primi o scrisoare din partea clubului »Excentric«, prin care i se comunica

Cea de a 28-a însărcinare

»În pădurea Dumbarton din Scoţia a fost văzut în ultimul timp un cerb uriaş, care are în vârful coarnelor o bilă de aur.

Până acum, nimeni n-a reuşit să vâneze acest cerb. Percy Stuart e însărcinat să doboare cerbul şi să lămurească misterul bilei de aur«.

«Excentric Club«.

---- VA URMA ----

Noul Excentric Club

Publicațiune periodică. Apare Sâmbătă.

Titlul primelor 29 de volume:

1. Percy învinge trei șampioni mondiali.
2. Patru săptămâni în casa de nebuni.
3. Enigma din Paris.
4. Iron King, calul minune.
5. Deasupra Niagarei pe o sârmă.
6. Secretul aerului.
7. O aventura in cartierul chinezesc.
8. O rapire indrazneață.
9. La intrecere cu expresul de Nisa.
10. Ruleta curățată.
11. Toreadorul din Sevilla.
12. Ziua de groază din mina „Victoria".
13. Submarinul scufundat.
14. Contrabandistul din Pyerinei.
15. Marinelli.
16. In mijlocul ghețar... din Mont-Blanc.
17. Prezicatoarea.
18. Cursa Viena—Berlin.
19. Tourul sportiv din Paris.
20. Percy Stuart, regele dansatorilor.
21. Vila roșie din Gru...
22. Hermelinul roșu.
23. Dela Leningrad la ... într'o ladă.
24. Diamantul albastru.
25. Lozul 13777.
26. Regele footbaliștilor.
27. In trezorul Băncii Angliei.
28. Misterul Castelului Dumbarton.
29. In „Legiunea straina".

Noui volume în pregătire!

Editura »Excentric Club«
Cernăuți, Căsuța Poștală 28
Aprobat de Serv. Cenz. al Pref. jud. Cernăuți, 18-5 1934